

Baznīcas sievietes ir satriecošas!

Elders Kventins L. Kuks

no Divpadsmit apustuļu kворuma

Rakstnieks un vēsturnieks Voless Stedžners rakstīja par mormoņu migrāciju un pulcēšanos Sālsezera ielejā. Viņš nepieņēma mūsu ticību un daudzējādā ziņā bija kritisks, tomēr viņu iespaidoja agrīno Baznīcas locekļu, it īpaši sieviešu, ziedošanās un varonība. Viņš paziņoja: „Viņu sievietes ir satriecošas.”¹ Šo pašu domu es atkārtāju šodien. Pēdējo dienu svēto sievietes ir satriecošas!

Dievs sievietēs ir iedestījis tādas izpausmes kā spēku, tikumību, mīlestību un gatavību upurēties, lai uzaudzinātu Viņa gara bērnu nākamās paaudzes.

Kāds nesens Savienoto Valstu pētījums apgalvo, ka visu ticību sievietes „daudz dziļāk tic Dievam” un vairāk apmeklē reliģiskus dievkalpojumus nekā vīrieši. „Gandrīz katrā veidā viņas ir reliģiozākas.”²

Mani šis rezultāts nepārsteidz, it īpaši pārdomājot ģimenes un sieviešu augstāko lomu mūsu ticībā. Mūsu mācība ir skaidra; sievietes ir mūsu Debesu Tēva meitas, kuras Viņš mīl. Sievas ir līdzvērtīgas vīriem. Laulība pieprasa pilnu partnerību, kur sievas un vīri strādā plecu pie pleca, lai apmierinātu ģimenes vajadzības.³

Mēs zinām, ka sievietēm ir daudz izaicinājumu saistībā ar centieniem dzīvot saskaņā ar evaņģēliju.

Māsu pionieru mantojums

Senču pionieru dzīves dominējoša iezīme ir māsu ticība. Dievišķās dabas dēļ sievietēm ir lielāka dāvana un atbildība par māju un bērniem, un par rūpēm mājās un citās vietās. Ņemot to vērā, to māsu, kuras bija gatavas atstāt savas mājas, lai šķērsotu līdzenumus nezināmas nākotnes vārdā, ticība bija iedvesmojoša. Ja vajadzētu raksturot viņu visnozīmīgāko īpašību, tā būtu viņu nesatricināmā ticība Tā Kunga, Jēzus Kristus, atjaunotajam evaņģēlijam.

Varonīgie ziņojumi par to, ko šīs pionieru sievietes upurēja un sasniedza, kad viņas šķērsoja līdzenumus, ir nenovērtējams mantojums Baznīcai. Mani aizkustina Elizabetes Džeksones pieraksts, kuras vīrs Ārons nomira pēc pēdējās Plates upes šķērsošanas ar Mārtina rokasratīņu grupu. Viņa rakstīja:

„Es necentīšos aprakstīt savas sajūtas, kad es kļuvi par atraitni ar trīs bērniem šādos mokošos apstākļos. ... Es ticu, ... ka manas ciešanas evaņģēlija labā tiks uzskatītas par svētību man. ...

Es [lūdzu] To Kungu, ... Viņu, kurš ir apsoliņjis būt par vīru atraitnei un tēvu tiem, kas ir bez tēva. Es lūdzu Viņu, un Viņš nāca man palīgā.”⁴

Elizabete teica, ka viņa rakstīja vēsturi to labumam, kuri piedzīvoja to pašu ko viņa, cerībā, ka nākotnes paaudzes būs gatavas ciest un upurēt visu Dieva valstībai.⁵

Baznīcas sievietes šodien ir stipras un drosmīgas

Es ticu, ka Baznīcas sievietes šodien saskaras ar šo izaicinājumu un ir tikpat stipras un ticīgas. Šīs Baznīcas priesterības vadītāji visos līmeņos ar pateicību atzīst māsu kalpošanu, upuri, uzticību un ieguldījumu.

Daudz kas no tā, ko mēs sasniedzam Baznīcā, ir pateicoties sieviešu nesavtīgai kalpošanai. Gan Baznīcā, gan mājās ir skaisti redzēt, kā priesterība un Palīdzības biedrība strādā pilnīgā saskaņā. Šādas attiecības ir kā labi noskaņots orķestris, un rezultātā — topošā simfonija iedvesmo mūs visus.

Kad mani nesen norīkoja doties uz Viejo misijas konferenci Kalifornijas stabā, mani aizkustināja pieraksts par viņu četru stabu Vecgada vakara jauniešu dejām. Pēc dejām tika atrasta rokassomiņa bez ārējām pazīmēm par tās īpašnieci. Es dalīšos ar daļu no tā, ko pierakstīja Lagūnas Niguelas staba Jauno sieviešu biedrības prezidente, māsa Monika Sedžvika:

„Mēs nevēlējamies okškerēt, tā bija kāda cilvēka personīga lieta! Tā nu mēs uzmanīgi to atvērām un satvērām pirmo, kas bija virspusē, cerot, ka tas viņu identificēs. Tā notika, bet citādā veidā — šī lieta bija brošūra *Jaunatnes morāles stiprināšanai*. Ak! Tas mums kaut ko pastāstīja par viņu. Tad mēs pasniedzāmies pēc nākamās lietas — maza piezīmju grāmatiņa. Tā noteikti varētu mums sniegt atbildes, taču ne tādas atbildes, kādas mēs cerējām saņemt. Pirmajā lapā bija mīļāko Svēto Rakstu pantu saraksts. Pēc tam bija vēl piecas lapas ar rūpīgi pierakstītiem Svēto Rakstu pantiem un personīgām piezīmēm.”

Māsas nekavējoties vēlējās satikt šo ticīgo jauno sievieti. Viņas atgriezās pie somiņas, lai noteiktu tās īpašnieci. Viņas izvilka piparmētru dražejas, ziepes, losjonu un zobu pastu. Man patika viņu komentāri: „Ak, no viņas mutes nāk labas lietas; viņai ir tīras un maigas rokas; un viņa rūpējas par sevi.”

Viņas dedzīgi gaidīja nākamo dārgumu. Tas bija atjautīgs, mazs mājās veidots maciņš, kas bija pagatavots no kartona sulas kārbas, un iekšā ar rāvējslēdzēju aizdarītā kabatiņā bija nauda. Viņas izsaucās: „Ak, viņa ir radoša un sagatavota!” Viņas jutās kā mazi bērni Ziemassvētku rītā. Tas, ko viņas izvilka vēlāk, viņas pārsteidza vēl vairāk — šokolādes kūkas recepte un zīmīte — pagatavot šo kūku drauga dzimšanas dienā. Viņas gandrīz iekliedzās: „Viņa RŪPĒJAS PAR MĀJĀM!! Apdomīga un domā par kalpošanu.” Tad, jā, beidzot, kāda identifikācijas zīme. Jaunatnes vadītājas teica, ka viņas jutās ļoti svētītas, „redzot jaunas meitenes kluso piemēru, kura dzīvoja saskaņā ar evaņģēliju.”⁶

Šis stāsts atspoguļo mūsu jauno sieviešu uzticību Baznīcas standartiem.⁷ Tas ir arī rūpīgu, ieinteresētu, uzticīgu Jauno sieviešu vadītāju piemērs visā pasaulē. Viņas ir satriecošas!

Māsām ir ļoti svarīgas lomas Baznīcā, ģimenes dzīvē un arī kā indivīdiem, kas ir ļoti būtiski Debesu Tēva plānā. Daudzi no šiem pienākumiem nesniedz materiālu atlīdzību, bet sniedz apmierinājumu un ir mūžīgi nozīmīgi. Nesen kāda apburoša un ļoti spējīga sieviete kāda laikraksta redakcijas kolēģijā lūdza aprakstu par sieviešu lomu Baznīcā. Tika paskaidrots, ka mūsu Baznīcā vadītāju darbs *netiek apmaksāts*. Viņa iejaucās, sakot, ka viņas interese ir ievērojami mazinājusies. Viņa teica: „Es neticu, ka sievietēm ir nepieciešami vēl kādi *neapmaksāti* darbi.”

Mēs uzsvērām, ka vissvarīgākā organizācija uz Zemes ir ģimene, kur „tēvi un mātes ir ... vienlīdzīgi partneri”.⁸ Neviens no viņiem nesaņem finansiālu atlīdzību, bet svētības ir neapprakstāmas. Mēs, protams, viņai pastāstījām par Palīdzības biedrību, Jauno sieviešu un Sākumskolas biedrībām, kuras vada sievietes — prezidentes. Mēs norādījām, ka kopš mūsu agrīnās vēstures gan vīrieši, gan sievietes lūdz, izpilda mūziku, uzstājas un dzied koros, pat Svētā Vakarēdiena sanāksmēs, kas ir mūsu svētākā sanāksme.

Nesen izdota, augstu novērtēta grāmata „*American Grace*” („*Amerikāņu labvēlība*”) stāsta par daudzu reliģiju sievietēm. Tajā norādīts, ka Pēdējo dienu svēto sievietes ir unikālas ar to, ka ir neizmērojami apmierinātas ar savu lomu Baznīcas vadībā.⁹ Vēl vairāk, Pēdējo dienu svētajiem kopumā — vīriešiem un sievietēm — ir spēcīgākā pieķeršanās savai ticībai nekā jebkurai citai pēfītajai reliģijai.¹⁰

Mūsu sievietes nav satriecošas tāpēc, ka viņas ir pamanījušās izvairīties no dzīves grūtībām — gluži otrādi. Viņas ir satriecošas tādēļ, kā viņas stājas pretī dzīves pārbaudījumiem. Par spīti izaicinājumiem un pārbaudījumiem, ko piedāvā dzīve, — laulības, bērnu izvēles, sliktu veselību, iespēju trūkumu un daudzas citas problēmas, viņas paliek ārkārtīgi spēcīgas un nesatricināmas, un patiesas savai ticībai. Mūsu māsas visā Baznīcā nepārtraukti palīdz vājajiem, paceļ gurdēnas rokas un stiprina nespēcīgus ceļus.¹¹ Kāda Palīdzības biedrības prezidente, kura atzīst šo neparasto kalpošanu, saka: „Pat tad, kad māsas kalpo, viņas domā: „Ja tikai es būtu varējusi izdarīt vairāk!”” Lai arī viņas nav pilnīgas un katra saskaras ar individuālām grūtībām, viņu ticība mīlošajam Debesu Tēvam un pārliecība par Glābēja veikto Izpirkšanu piepilda viņu dzīvi.

Māsu loma Baznīcā

Pēdējo trīs gadu laikā Augstākais Prezidijs un Divpadsmito kvorums ir tiecīes pēc vadības, iedvesmas un atklāsmes, kad mēs apspriedāmies ar priesterības un palīgorganizāciju vadītājiem un izstrādājām jaunās Baznīcas rokasgrāmatas. Šajā procesā es esmu piedzīvojis pilnīgas izpratnes sajūtas par to lomu, kas ir gan precētām, gan neprecētām māsām vēsturē un tagad gan ģimenē, gan Baznīcā.

Visiem Jēzus Kristus baznīcas locekļiem ir „jāstrādā Viņa vīna dārzā cilvēku dvēseļu glābšanai”.¹² „Glābšanas darbs ietver Baznīcas locekļu misionāru darbu, jaunpievērsto saglabāšanu, mazaktīvo Baznīcas locekļu aktivizēšanu, tempļa un ģimenes vēstures darbu, ... evaņģēlija mācīšanu,”¹³ un rūpes par nabadzīgajiem un trūcīgajiem.¹⁴ Tas galvenokārt tiek veikts caur bīskapijas padomēm.¹⁵

Jaunajās rokasgrāmatās ir sevišķi paredzēts, ka bīskapi, apzinoties un saprotot jau esošās vajadzības, deleģēs vairāk pienākumu. Baznīcas locekļiem ir jāapzinās, ka bīskapiem ir doti norādījumi deleģēt. Baznīcas locekļiem ir jāatbalsta bīskaps, kad viņš rīkojas atbilstoši šim padomam. Tas ļaus bīskapam pavadīt vairāk laika ar jauniešiem, jaunajiem neprecētajiem pieaugušajiem un savu paša ģimeni. Citus svarīgus pienākumus viņš deleģēs priesterības vadītājiem, palīgorganizāciju prezidentēm un atsevišķiem vīriešiem un sievietēm. Baznīcā tiek ļoti cienīta sievietes loma mājās.¹⁶ Kad māte saņem Baznīcas aicinājumu, kura pildīšanai nepieciešams daudz laika, bieži vien tēvs saņem ne tik laikietilpīgu aicinājumu, lai uzturētu līdzsvaru ģimenes dzīvē.

Pirms vairākiem gadiem es apmeklēju staba konferenci Tongā. Svētdienas rītā trīs priekšējās rindas bija piepildītas ar vīriešiem vecumā no 26 līdz 35 gadiem. Es pieņēmu, ka viņi bija vīriešu koris. Taču, kad tika paziņota ar konferenci saistītā informācija, katrs

no šiem vīriešiem, kopumā 63, piecēlās, kad tika nosaukts viņa vārds, un tika atbalstīts Melhisedeka priesterības saņemšanai. Es biju gan iepriecināts, gan pārsteigts.

Pēc sesijas es jautāju staba prezidentam Mateaki, kā šis brīnums tika sasniegts. Viņš man pastāstīja, ka staba padomes sanāksmē tika pārrunāta neaktīvo Baznīcas locekļu aktivizācijas jautājums. Viņa staba Palīdzības biedrības prezidente māsa Leinata Vaenuka pajautāja, vai viņa var ko teikt. Viņai runājot, gars prezidentam apstiprināja, ka viņa ieteica patiesību. Viņa paskaidroja, ka viņu stabā ir liels skaits brīnišķīgu jauno vīriešu, kuriem drīz būs vai jau ir 30 gadu un kuri nav kalpojuši misijās. Viņa teica, ka daudzi no šiem vīriešiem zina, ka viņi ir likuši vilties bīskapiem un priesterības vadītājiem, kuri viņus bija ļoti iedrošinājuši kalpot misijā, un ka tagad viņi jutās kā otršķirīgi Baznīcas locekļi. Viņa uzsvēra, ka šie jaunie vīrieši bija pārāk veci, lai kalpotu misijā. Viņa puda savu mīlestību un rūpes par viņiem. Viņa paskaidroja, ka viņiem visiem vēl bija pieejami glābjošie priekšraksti un ka jākoncentrējas uz ordinēšanu priesterībā un tempļa priekšrakstiem. Viņa pieminēja, ka, lai gan daļa no šiem jaunajiem vīriešiem vēl bija neprecējušies, lielākā daļa no viņiem bija apprecējuši brīnišķīgas sievietes — dažas aktīvas, dažas neaktīvas un dažas, kas nebija Baznīcas locekles.

Pēc pamatīgas diskusijas staba padomē tika nolemts, ka priesterības vīrieši un Palīdzības biedrības sievietes centīsies glābt šos vīriešus un viņu sievas, kamēr bīskaps pavadīs vairāk sava laika ar bīskapijas jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm. Tie, kas bija iesaistīti glābšanā, galvenokārt koncentrējās uz to, lai viņus sagatavotu priesterībai, mūžīgajai laulībai un glābšanas priekšrakstiem templī. Turpmāko divu gadu laikā gandrīz visi no 63 vīriešiem, kas manis apmeklētajā konferencē tika atbalstīti Melhisedeka priesterībai, saņēma endaumentu templī un viņu sievas tika saistītas ar viņiem. Šis stāsts ir tikai viens piemērs tam, cik nozīmīgas ir mūsu māsas pestīšanas darbā mūsu bīskapijās un stabos un kā viņas sekmē atklāsmes saņemšanu, it īpaši ģimenes un Baznīcas padomēs.¹⁷

Māsu loma ģimenē

Mēs apzināmies, ka ir milzīgi spēki, kas vērsti pret sievietēm un ģimenēm. Neseni pētījumi atklāj, ka ir mazinājies laulības nozīmīgums, kas izpaužas precēto pieaugušo skaita samazinājumā.¹⁸ Dažiem laulība un ģimene kļūst par „neobligātu izvēli, nevis par centrālu, organizējošu mūsu sabiedrības principu”.¹⁹ Sievietes sastopas ar daudzām izvēlēm un viņām ir ar lūgšanu jāpārdomā izdarītās izvēles un tas, kā šīs izvēles ietekmē ģimeni.

Kad pagājušajā gadā biju Jaunzēlandē, es lasīju Oklendā avīzē par sievietēm, kas nebija no mūsu ticības, bet cīnījās ar šiem jautājumiem. Kāda māte teica, ka viņa apzinās, ka viņas gadījumā viņas izvēle par to, vai strādāt vai palikt mājās, izšķīra to, vai viņai būs jauns paklājs un otra mašīna, kas viņai patiesībā nemaz nebija nepieciešama. Cita sieviete toties jūta, ka „laimīgas ģimenes” lielākais ienaidnieks „nav algots darbs — tas ir televīzija”. Viņa teica, ka ģimenes pavada daudz laika, skatoties televīziju, nevis kopā cita ar citu.²⁰

Tie ir ļoti emocionāli, personīgi lēmumi, bet ir divi principi, kas mums jāpatur prātā. Pirmkārt, nevienai sievietei nevajadzētu justies vainīgai vai domāt, ka viņas ieguldījums ir mazāk nozīmīgs tāpēc, kas viņa savas galvenās pūles velta bērnu audzināšanai un aprūpēšanai. Nekas nevar būt nozīmīgāks mūsu Debesu Tēva plānā. Otrkārt, mums visiem ir jābūt uzmanīgiem, lai nenosodītu vai neuzskatītu, ka māsas nav tik drošsirdīgas,

ja ir pieņemts lēmums strādāt ārpus mājas. Mēs reti saprotam vai pilnībā novērtējam citu cilvēku apstākļus. Vīriem un sievietēm lūgšanu pilniem ir kopā jāapspriežas, saprotot, ka par saviem lēmumiem viņi ir atbildīgi Dieva priekšā.

Jūs, uzticīgās māsas, kuras vienalga kāda iemesla dēļ audzināt bērnus vienas, mēs no sirds izsakām atzinību jums. Praviēši ir skaidri pateikuši, ka „daudzas rokas ir gatavas jums palīdzēt. Tas Kungs nav nevērīgs pret jums. Tāpat arī Viņa Baznīca”.²¹ Es ceru, ka Pēdējo dienu svētie būs pirmie tādas darba vides radīšanā, kas ir daudz vērtīgāka un iejūtīgāka gan pret sievietēm, gan vīriešiem, ņemot vērā viņu pienākumus kā vecākiem.

Jūs, varonīgās un uzticīgās vientuļās māsas, lūdzu, ziniet, ka mēs jūs mīlam un novērtējam, un apliecinām jums, ka neviena mūžīga svētība jums netiks atņemta.

Ievērojama pionieru sieviete Emīlija H. Vudmansī uzrakstīja tekstu Baznīcas dziesmai „*As Sisters in Zion*” („*Kā māsas Ciānā*”). Viņa pareizi apgalvo, ka „sievietēm ir dots eņģeļu uzdevums”²² — „nekas cits, kā darīt tiešās un neatliekamās mūsu Debesu Tēva pavēles, un „tā ir dāvana, uz ko ... māsām ... ir tiesības.”²³

Dārgās māsas, mēs jūs mīlam un apbrīnojam. Mēs novērtējam jūsu kalpošanu Tā Kunga valstībā. Jūs esat satriecošas! Es paužu īpašu atzinību par sievietēm manā dzīvē. Es liecinu par Izpirkšanas realitāti, Glābēja dievišķumu un Viņa Baznīcas atjaunošanu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13. lpp.
2. Robert D. Putnam un David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, 233. lpp.
3. Skat. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.1. sadaļa; skat. arī Mozus gr. 5:1, 4, 12, 27.
4. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445. lpp.
5. Skat. „Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford,” Jutah State Historical Society, Manuscript A 719; „Remembering the Rescue,” *Ensign*, 1997. g. aug., 47. lpp.
6. Apvienota un saīsināta e-pasta vēstule, kuru rakstīja māsa Monika Sedžvika, Lagūnas Nigēl Kalifornijas staba Jauno sieviešu biedrības prezidente, un runa, ko sniedza māsa Leslija Mortensena, Viejo Kalifornijas staba Jauno sieviešu prezidente.
7. No raksta ar nosaukumu „Why Do We Let Them Dress Like That?” *Wall Street Journal*, 2011. g. 19.–20. marts, C3, rūpīga ebreju māte sniedz padomus apģērbu standartiem un piedienībai un atzīst mormoņu sieviešu piemēru.
8. *Ģimene* — *Vēstījums pasaulei*.
9. Skat. Putnam and Campbell, *American Grace*, 244.–245. lpp.
10. See Putnam and Campbell, *American Grace*, 504. lpp.
11. Skat. Mācība un Derības 81:5; skat. arī Mosijas 4:26.
12. Mācība un Derības 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church*, (2010), 22. lpp.
14. Skat. *Handbook 2*, 6.1.
15. Skat. *Handbook 2*, 4.5.
16. Skat. Emīlija Matčera, „Why I can't stop reading Mormon housewife blogs,” salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Šī pašpasludinātā feministe un ateiste atzina šo cieņu un teica, ka viņa ir atkarīga no mormoņu mājsaimnieču interneta vietņu lasīšanas.
17. No sarunām ar Nukualofas Tongas Haakames staba prezidentu Lehonitaju Mateaki (kurš pēc tam kalpoja par misijas prezidentu Papua Jaungvinejas Portmoresbijas misijā) un staba Palīdzības biedrības prezidenti Leinatu Vaenuku.
18. Skat. D'Vera Cohn un Richard Fry, „Women, Men, and the New Economics of Marriage,” Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Daudzās valstīs ir ievērojami samazinājies arī jaundzimušo skaits. Šī parādība ir nodēvēta par „demogrāfisko ziemu”.

19. „A Troubling Marriage Trend,” *Deseret News*, 2010. g. 22. nov., A14, citēts no ziņojuma msnbc.com.
20. Skat. Simon Collins, „Put Family before Moneymaking Is Message from Festival,” *New Zealand Herald*, 2010. g. 1. febr., A2.
21. Gordons B. Hinklijs, „Women of the Church,” *Ensign*, 1996. g. nov., 69; skat. arī Spensers V. Kimbals, „Our Sisters in the Church,” *Ensign*, 1979. g. nov., 48–49.
22. „As Sisters in Zion,” *Hymns*, Nr. 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and The Messages*, rev. izd. (2009), 338–339.